

01.12.2008 - 14:04

Ko je ko u Crnoj Gori: Andrija Mandić

Samoprolašeni zaštitnik Srba

[Veseljko Koprivica](#)

PHOTO: STOCK

Kada je crnogorska vlast vladici srpskom Filaretu zabranila ulazak u Crnu Goru, poznatom puškomitraljescu u mantiji, Mandić je bio među prvima koji su ga hrabрили da istraje u štrajku glađu. Onda je Mandić zajedno sa Filaretom prešao sa riječi na jela. Poslije postavljanja temeljca crkvi kod Ranča, nadoknađivao je kalorije sa njim i srpskim ministrom za kapitalne skandale Veljom Ilićem, a potom se nesmetano vratio u „državoliku“ Crnu Goru

Piše: Veseljko Koprivica

Andrija Mandić, zvanično lider Srpske liste – koalicije srpskih stranaka u Crnoj Gori, predao se novom ambicioznom političkom poslu. Hoće čovjek da ujedini političke predstavnike srpskog naroda u Crnoj Gori „u novu, snažniju stranku“ i to u januaru naredne godine

„Ne mogu da prihvatim da Srbi u Crnoj Gori budu kao Indijanci, spakovani u nekom getu i da zavise od milostinje vlade i dobre volje nekog ministra hoće li im dati pravo“, kaže po drugi put samoprolašeni spasistelj Andrija. Ostale članice zasada uglavnom odbijaju da se priklone Mandiću, a posebno mu zamjeraju što je odlučio da se rastosilja prefiksa *srpski* iz imena nove stranke.

Reklamirajući se kao političar kojeg jedino interesuje dobrobit srpske nacije, Mandić se uoči posljednjih parlamentarnih izbora u Crnoj Gori, dakle prije dvije godine, samoproglašio za zaštitnika svih Srba i srpstva u Crnoj Gori. Ipak, Srpska lista, koju je predvodio na tim izborima, nije okupila ni trećinu Srba iz Crne Gore. I tri članice bloka za zajedničku državu – SNP, Narodna stranka i Demokratska srpska stranka energično su odbile njegovu ponudu da se nađu na Srpskoj listi. No, Mandić evo i dalje ima ambiciju da bude predvodnik svekolike srpske opozicije.

Opijen Vojislavom Šešeljom, Mandić srpstvo identifikuje sa četništvom. Vjerovatno ga je to kvalifikovalo i za titulu četničkog vojvode „srpskih zemalja“. Kao nosilac Srpske liste tvrdio je da je 200.000 Srba u Crnoj Gori bliže Srbima iz okruženja, nego Crnogorcima: „Mi se ni po čemu ne razlikujemo od drugih Srba koji žive izvan Crne Gore“. Za Mandića je Crna Gora „najsrpskija od svih srpskih zemalja“, a „Kosovo srce i Crne Gore“.

Nadaleko je poznat po kuknjavi o tome da su Srbi ugroženi u Crnoj Gori. Objašnjavajući kako su diskriminirani,

Mandić je to i ovako dokazivao: „Telekom Srbije, koji stiže u Crnu Goru, raspisao je konkurs i objavio ga u novini koju ne čitaju Srbi“. Sve vidi – oko sokolovo.

„Srbi iz Crne Gore trebalo bi da u Srbiji budu privilegovani zato što su sunarodnici, zato što su se zalagali za zajedničku državu i zato što se u Crnoj Gori nad njima sprovodi strašna diskriminacija sa ciljem da se asimiluju“, počeo je da upozorava Mandić prije par godina.

Gorio je od želje da dobije državljanstvo Srbije, „koju doživljava kao svoju zemlju“, i da svi Srbi, ma gdje živjeli, dobiju državljanstvo Srbije „kao matice svih Srba“. Želja mu se ispunila. Srbi u Srbiji, a i oni trezveniji u Crnoj Gori, u čudu su se pitali šta će Mandiću i ostalim crnogorskim Srbima „naši pasoši“. Citirali su misao Duška Radovića izrečenu prije tri decenije: „Nemojte nikoga toliko da volite da vas taj zbog toga ne voli“, uvjereni da je upravo opisao Andriju Mandića.

DPS je jednom prilikom Srpsku listu poredio sa talibanima, mada se u opozicionim krugovima može čuti da tu stranku finansira upravo DPS. Da li je to tačno, nemoguće je provjeriti, ali je sigurno: DPS-u savršeno odgovara opozicionar kakav je Mandić. Režimu kao vazduh treba neko ko će raspirivati srpski nacionalizam i na njega skretati pažnju javnosti sa gorućih društvenih problema.

Poslije referenduma, nakon debakla unionističkog bloka, nudio je ostavku. Glavni odbor je to odbio i tako je Mandić nastavio da uživa u visokim funkcijama – lider SNS-a i Srpske liste, plus poslanik. U beogradskim medijima objavljen je i ovaj njegov komentar o crnogorskom referendumu: „Andrija Mandić, koga su 'novinari' vojno-obaveštajnog Dana pronašli na Tuškom putu u Podgorici, gde je kupovao rođendanski poklon supruzi zaključuje da sada ni crnogorski referendum nema ni formalno nikakav smisao i da će se Crna Gora priključiti 'matici' čim 'Milo Đukanović bude osuđen, što je sada izvesnije nego ikad'“.

Mandić se dokopao predsjedničke pozicije u Srpskoj narodnoj stranci prije pet godina, na iznenađenje velikog broja njenih članova. Kao predvodnik „mladih lavova“, počistio je osnivača i predsjednika partije Božidara Bojovića. Bilo je to dalekosežno, dirigovano podmlađivanje radikalizma u Crnoj Gori. „Nijesam slutio da ću biti predmet nekorektnosti ispod svake mjere i ljudskog dostojanstva“, žalio se Mandić uoči stranačke skupštine na prozivke onih koji su ga doveli u partiju. Mandića je posebno iziritiralo pitanje dotadašnjeg predsjednika Bojovića: „Gdje su pare Srpske narodne stranke?“

Kao direktor i suvlasnik akcionarskog društva za preradu obojenih metala, organizovao je prvu privatnu proizvodnju aluminijskih legura u Crnoj Gori. Priča se da je tako počeo da stiče solidan kapital, koji uvećava kao političar. Možda je i zbog toga pozivao strane investitore da ne ulažu u Crnu Goru: „Crna Gora i njeni građani ne zaslužuju nijedan euro strane donacije ili investicije“.

Svojevremeno je na jednoj podgoričkoj televiziji zavapio: „Da mi Srbi imamo para, osnovali bismo pet RTV stanica u Crnoj Gori i sada bi bilo pola Srba u DPS-u i Crnoj Gori“. Sa nekoliko internet foruma ovako je protumačena ta njegova želja: „Jasan je Andrija. Srbini se postaje propagandom, a ne rođenjem“. Crnu Goru, državu u kojoj se rodio i u kojoj živi, taj je srpski patriota svojevremeno ovako opisivao: „Crna Gora je državolika tvorevina, koja se od demokratske i pravne države razlikuje taman toliko koliko se čovjekoliki majmun razlikuje od majmuna“.

Kada je crnogorska vlast zabranila ulazak u Crnu Goru vladici srpskom Filaretu, poznatom puškomitraljescu u

mantiji, Mandić je bio među prvima koji su ga hrabрили da istraje u štrajku glađu. Onda je Mandić zajedno sa Filaretom prešao sa riječi na jela. Poslije postavljanja temeljca crkvi kod Ranča, nadoknađivao je kalorije sa njim i srpskim ministrom za kapitalne skandale Veljom Ilićem, a potom se nesmetano vratio u „državoliku” Crnu Goru. Tada je prijetio da će svoje pristalice dići na mobu da balvanima pregrađuju saobraćajnice po Crnoj Gori ukoliko njena vlast ne dozvoli ulazak u mileševsku eparhiju vladici Filaretu. Čak se i Filaretu taj plan učinio previše ekstremnim, pa mu ga nije – blagoslovio.

Vrijeme je teklo, pa se namjestilo da i Andrija štrajkuje glađu. Od tuge za Kosovom, kada mu je nezavisnost priznala crnogorska vlada. Gladovao je desetak dana, što u svom skupom automobilu ispred zgrade crnogorskog parlamenta, što u zgradi. Preživio je, hvala bogu milosnom, i poletno crnogorskim Srbima pokazuje novi put spasenja. I onima koji žele da mu se pridruže. Navale, bar zasada, nema čak ni među Srbima.

 [Komentara \(4 poslato\)](#)